

at det dog vilde være et Savn, hvis en saadan Bestemmelse ikke havde, og hvis der ikke var aabnet en saadan Mulighed, og Udvalget troer derfor at burde henstille til Thinget, om det ikke vil være rigtigt alligevel at vedtage det nævnte Forslag.

Endnu staaer det kun tilbage ved dette Affsnit at omtale Vædringsforslaget under Nr. 30. Dette gaaer ikke ud paa Andet end paa en Omredaction af Lovudkastet. I dettes § 13 indeholdes nemlig den Bestemmelse, at Forordningen af 7de Juni 1827 ophæves med Undtagelse af den i sammes § 2 Lit. b indeholdte Bestemmelse om Gebyr for Attest af Pantebogen. I Overensstemmelse med de Uttringer, der fremkom under Sagens første Behandling, har Udvalget i Vædringsforslaget Nr. 30 til § 11 optaget den nævnte Bestemmelse fra Forordningen af 1827, hvorved det bliver muligt, hvad der jo iøvrigt henhører under det følgende Affsnit, ved § 13 at foreslaae, at Forordningen af 7de Juni 1827 aldeles ophæves.

Brinck-Seidelin: Efter den igaar stedfundne Afstemning vil det Underædringsforslag, som jeg har stillet under Nr. 1, nærmest kunne betragtes som en Redactionsændring. — Med Hensyn til det af mig under Nr. 2 stillede Underædringsforslag vil det høje Thing have bemærket, at det gaaer ud paa at fjerne den i Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 8 til § 6 indeholdte Angivelse af de Principer, der skulle lægges til Grund for de omhandlede Taxationer. Disse ere ganske vist nu fastsatte i Forordningen af 7de Juni 1827, som ved det foreliggende Forslag skulde ophæves, men jeg troer ikke, at de just have været skikede til at vække nogen særlig Tillid til de Taxationer, der ere stete efter den nævnte Forordning, fordi det under den fremadskridende Udvikling, Agerbruget har faaet, ikke er særlig paa disse Hovedprinciper, at der maa lægges den afgjørende Vægt ved Bedømmelsen af Belaaningsværdien. Det vil sees saavel af Vædringsforslaget som af Betænkningen, at det ærede Udvalg anseer det

for et Hovedprincip ved Bedømmelsen af Belaaningsværdien, at der maa tages Hensyn til vedkommende Eiendoms Værdi i Handel og Wandel efter de gangbare Priser. Men kan en Eiendoms Værdi i Handel og Wandel efter de gangbare Priser virkelig erkjendes for at være en sund og rigtig Norm, naar Spørgsmaalet er om at bedømme Belaaningsværdien? Jeg troer det ikke; thi under en Eiendoms Værdi i Handel og Wandel efter de gangbare Priser henføres ogsaa Værdien af ikke udviklede Indtægtskilber, der maaskee først under visse Forudsætninger kunne bringes til at flyde, f. Ex. under Forudsætning af, at der paa denne Eiendom anvendes en stor Capital, eller at den kommer under en særlig sagkyndig og dygtig Bestyrelse; men for Tilstedeværelsen af disse Forudsætninger er der jo ikke den mindste Borgen. Derhos maa det jo erkjendes, at en Eiendoms Værdi i Handel og Wandel efter de gangbare Priser er uadskillelig knyttet til den i Taxationens Dieblisk herskende Conjunction for Omsetningen af lignende Eiendomme; men det er dog vistnok klart, at, naar Talen er om at erkjende Belaaningsværdien, bør intetsomhelst Hensyn tages til den periodiske Conjunction. Vi erindre jo Alle, hvorledes Eiendomme, der bleve indkjøbte i Aarene 1855—1857, i de der- efter følgende Aar bleve solgte, enkelte af dem til $\frac{3}{4}$ eller $\frac{2}{3}$, andre til endnu mindre Dele af den Værdi, hvortil de nogle faa Aar forveien vare indkjøbte. Vi vide jo alle, at der ofte kjøbes Eiendomme, navnlig Tordeiendomme, der i det Dieblisk, de kjøbes, ikke forrente stort mere end 2 á 3 Procent, men naturligvis med det Formaal for Die at anvende saamegen Capital derpaa eller Sagfundskab i Bestyrelsen, at Eiendommen kan ventes at ville give ikke alene fuld Rente af det, der anvendes paa den, men ogsaa Erstatning for det øieblikkelige Rentetab, eller ogsaa med det yderligere Formaal under en opadgaaende Conjunction at afhænde den med Avance. Men det maa vistnok erkjendes, at til slige Eiendoms- handler bør der ikke tages nogetsomhelst Hensyn, naar Spørgsmaalet er om at bedømme